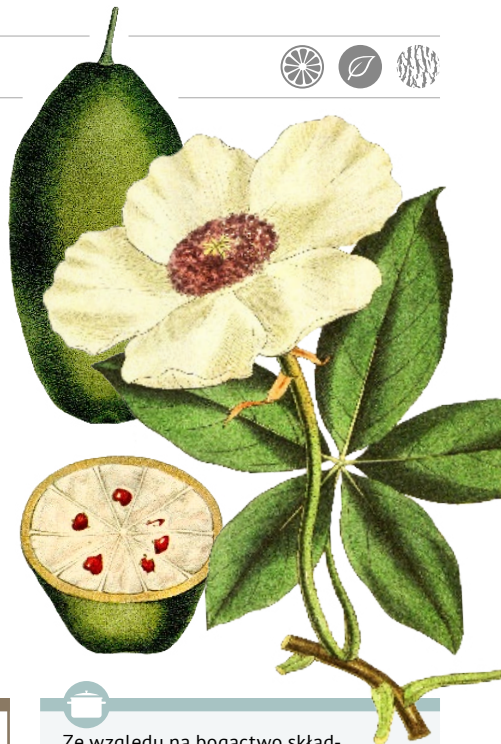


Baobab afrykański

Baobab jest jednym z najbardziej charakterystycznych i najlepiej rozpoznawalnych drzew na świecie, przede wszystkim dzięki potężnemu, rozdętemu pniowi. Choć kilka gatunków występuje w północnych Indiach i na Półwyspie Arabskim, to najczęściej spotykany jest baobab afrykański. Rośnie powszechnie w suchszych regionach Afryki i do pewnego stopnia stał się symbolem tego kontynentu. Zwykle można go spotkać jako samotne drzewo na sawannie lub w otoczeniu innych gatunków. Jego wysokość przeważnie nie przekracza 25 metrów, ale tyle samo metrów może mieć obwód jego pnia. Drzewo jest zdolne przetrwać suszę dzięki włóknistej tkance pnia przechowującej wodę i tym samym jest największym na świecie sukulentem. Wyrastające z pnia gałęzie przypominają korzenie, szczególnie w porze suchej, kiedy są pozbawione liści.

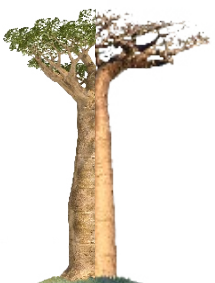


- Baobab można bez trudu wyhodować z nasion. Namocz nasiona w ciepłej wodzie przez dwadzieścia cztery godziny, a następnie posiej je w kompozycji o temperaturze 20°C.
- Młode drzewka nie przypominają okazów dojrzałych, ponieważ mają wąski pień i proste (nie złożone) liście.
- Baobab może rosnąć w każdej dobrze odwodnionej glebie pod warunkiem, że nie występują przymrozki. Drzewo jest przystosowane do suchego klimatu i źle znosi wilgotną glebę.



Ze względu na bogactwo składników odżywczych i leczniczych baobab jest nazywany w Afryce subsaharyjskiej „matką Sahelu”. Owoce nazywane „matpim chlebem” zawierają ponad dziesięciokrotnie więcej witaminy C niż pomarańcze, a pulpa ma właściwości przeciwzapalne i przeciwbólowe. Owoce można mielić na mąkę i dodawać do suszonych na stożcu placków.

Do 30 metrów



Do 9–25 metrów



Kora składa się z mocnych włókien, które można usuwać nie czyniąc drzewu większej szkody. Dzięki takiej tolerancji baobab może być bardzo długo eksploatowany przez człowieka. Z włókien kory wytwarza się maty, liny, kosze, a nawet ubrania.



Liście baobabu pełni rolę jadalnego warzywa, ponieważ zawierają dużo białka oraz aminokwasów, a także soli mineralnych.

Kasztanowiec zwyczajny

To drzewo liściaste jest dobrze znane w umiarkowanym północnym klimacie, a zwłaszcza na terenach zabudowanych i w parkach, choć jego ojczyzną jest bardzo mały obszar na Bałkanach. Dorasta do 30 metrów i ma wyjątkowo rozłożystą koronę rozpoczynającą się stosunkowo blisko ziemi. Kasztanowiec cieszy się popularnością jako ozdobne drzewo parkowe, ponieważ jest jednym z nielicznych gatunków na północy, który tak pięknie kwitnie. Niestety w ostatnich latach jest on atakowany przez szkodniki, a szczególnie przez szrotówka kasztanowcowiaczkę, w wyniku czego liście ulegają deformacji.

Białe kwiaty kasztanowca są zebrane w kwiatostany o kształcie wzniesionego stożka i są zapylane przez owady. Owocami są bardzo charakterystyczne, kolczaste torebki, z których po pęknięciu uwalniają się nasiona o średnicy dochodzącej do 3 centymetrów.

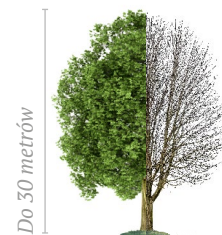


- Posiane jesienią dojrzałe nasiona wiosną zaczynają kiełkować. Wzrost jest szybki.
- Młode drzewka są umiarkowanie odporne na zacienienie, choć rosnąc same rzucają głęboki cień uniemożliwiający wzrost innym roślinom w pobliżu.
- Gleba dowolna, byle niezbyt mokra.



Nasiona zawierają saponiny, których dawniej używano do prania tkanin i mycia włosów, choć żeby uzyskać pianę potrzebna była miękka woda. Do tej pory wykorzystuje się je do produkcji niektórych szamponów.

Do 15 metrów



Do 30 metrów



Na całym świecie upowszechniła się brytyjska zabawa o nazwie „conkers”, polegająca na rozbijaniu kasztanów umieszczonych na sznurku. Odbywają się nawet zawody dorosłych w tej konkurencji.



Wyniki badań wskazują, że wyciąg z kasztanowca stosowany w postaci suplementu diety jest bezpiecznym lekiem na takie schorzenia układu krążenia jak przewlekła niewydolność żylna czy żylaki kończyn dolnych.

